

Folk for Engle, og det have vi jo heller ingen Grund til, men paa den anden Side maa vi jo kunne betragte saadanne Mænd som saa hæderlige i deres Virksomhed, at de ville gøre alt muligt for at skaffe en vis Balance til Stede, selv om deres Lønninger ikke vare afhængige deraf.

Vi ere sikkert alle glade for det Sparesystem, der er indført, og det forundrer mig derfor, at der saavel her i Tinget som i vor Presse er rettet saa mange skarpe Angreb derpaa. Jeg hørte det ærede Medlem for Slagelse (Lange) angribe det stærkt, og jeg antager, at det ærede Medlem, der vil faa Ordet efter mig, vil gøre det samme. Jeg er dog af dem, der tro, at Sparesystemet har virket meget godt, og at hvad der baade paa Møder og i Pressen har været talt om, at det har ført til alt for stor Indskrænkning af Mandskabet, og at der er alt for faa til at udføre Tjenesten paa de forskellige Stationer, slet ikke passer. Der kan maaske være et enkelt Tilfælde, hvor der nok kunde ønskes en Mand mere, men saaledes vil det altid blive. Der kan være enkelte Tilfælde, især til enkelte travle Tider, hvor Mandskabet i en Times Tid eller maaske flere Timer kan blive overanstrengt, men skulde vi til at afskaffe alle den Slags Ting, kom vi tilbage til det gamle ødsle System, som vi ikke gerne skulde tilbage til. I det store og hele er Banebetjeningen sikkert fuldt ud tilstrækkelig, og naar der derfor stadig, hver eneste Gang der sker en Ulykke, raabes paa, at det er en Følge af Sparesystemet, tror jeg, at saadanne Røster helt burde forstumme.

Jeg behøver ikke at gaa længere end til den sidste alvorlige Jernbaneulykke, der skete, nemlig da en Portør blev slaet ihjel ved Skørping Station. Jeg saa Dagen efter, at i ikke faa af vore Blade kunde man læse: En Portør forulykket paa Grund af Sparesystemet. Jeg fandt Anledning til nærmere at undersøge, om dette virkelig kunde siges at være en Følge af Sparesystemet, og Resultatet blev, at det kunde der slet ikke være Tale om. Jeg saa nok, at nogle Blade til syvende og sidst vilde redde sig ud af, at de havde skrevet dette, ved at fortælle, at Lygten kunde have hængt hele Aftenen, for naar den havde gjort det, var Portøren gaaet tilbage og

var ikke bleven slaet ihjel. Det er rigtigt nok, men det er alligevel saaledes, at naar der er omtrent $2\frac{1}{2}$ Time mellem to Tog, er der ikke synderlig Mening i at lade den hænge, naar den kan komme ned i Løbet af faa Minutter.

Medens jeg omtaler dette, vil jeg rette en Henvendelse til den højtærede Trafikminister herom, for skønt jeg indrømmer, at Sparesystemet ikke ved dette Ulykkestilfælde i mindste Maade kan anføres som direkte Aarsag til Ulykken, kunne disse Signaler dog maaske undertiden betjenes paa en lidt anden Maade. Saa vidt jeg ved, faa Stationsforstanderne nu en vis Betaling for Olien og vist ogsaa for Varmen. Følgen er ikke saa sjælden, at Togpersonalet bruges til at hænge Lygterne ud og tage dem ned paa saadanne Tidspunkter, hvor der ingen Mening er i det. For at tage et Eksempel er der, naar to Tog komme i Løbet af en Time, og naar det tager næsten $\frac{1}{2}$ Time for en Togbetjent at hænge Lygten op og tage den ned, ingen Mening i at tage den ned mellem to saadanne Tog. Derfor henstiller jeg til den højtærede Minister, om der ikke i Instruksen til Stationsforstanderne og Stationsmestrene, som faa deres visse Sum for Belysning, kunde komme til at staa noget om, at hvor der kun er saa kort Tid mellem Togene og saa langt til Signalmasten, som der er mange Steder, maa Togpersonalet ikke bruges til at løbe frem og tilbage for at faa Lygten ned og hænge den op. I det her omtalte Tilfælde mener jeg, der var Grund til at tage Lygten ned, for jeg forlanger ikke saa meget Hensyn til Personalet, at en Lygte skal brænde hele Aftenen, naar der er flere Timer mellem Togenes Ankomst.

Med Hensyn til Tantiemesystemet skal jeg bemærke, at naar der i Lønningslovene ikke staa saa store Lønninger til de forskellige højere Embedsmænd, kan det se ud, som om deres Lønning ikke er saa stor. Jeg forstod ogsaa den højtærede Minister saaledes, at naar Tantiemen ikke var tagen helt ud, var det, fordi man var bange for at sætte de store Lønninger i Loven. Jeg tror dog, hverken Rigsdagen eller Befolkningen lader sig forblinde deraf. Jeg tror snarere, Befolkningen mener, at disse øverste Embedsmænd faa